

# WILBUR SMITH

DIAMANTJÄGARNA

# WILBUR SMITH

## DIAMANTJÄGARNA

Wilbur Smith

# Diamantjägarna

SAGA Egmont

*Diamantjägarna*

Översatt av Ansis Grinbergs

Originaltitel: *The Diamond Hunters*

Originalspråk: engelska

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1987, 2022 Wilbur Smith och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788728129814

1. e-boksutgåva  
Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Flygplanet hade blivit tre timmar försenat i Nairobi, och trots fyra stora whisky innanför västen sov han bara ryckvis fram till att det interkontinental Boeingplanet gick ner för landning på Heathrow. Johnny Lance kände sig som om någon hade kastat en handfull grus i ögonen på honom, och han var på uruselt humör när han efter den förolämpande tullproceduren fortsatte ut i den internationella stationsbyggnadens stora vänthall.

Van Der Byl Diamond Companys Londonombud var på plats för att möta honom.

- Haft en skön resa, Johnny? frågade han.
- Ungefär som till helvetet, grymtade Johnny.
- Lite välkommen träning, med andra ord.

Mannen grinade. De hade tillsammans varit med om en hel del vilda upptåg i sina dagar.

Johnny besvarade motvilligt hans leende.

- Har du ordnat med rum och bil?
- På Dorchester - och en Jagga, svarade mannen och räckte Johnny bilnycklarna. Och så har jag reserverat två förstaklassplatser på nioplanet tillbaka till Kapstaden i morgon. Biljetterna finns att hämta i hotellreceptionen.

— Duktig gosse, sa Johnny och stoppade nycklarna i fickan på sin kashmirrock samtidigt som de började gå mot utgången. Nå, var hittar jag Tracey van der Byl då?

— Hon försvann strax efter det att jag skrev till dig. Jag har ingen aning om var du ska börja leta efter henne.

— Det var just snyggt! sa Johnny bittert när de kom ut på parkeringen. Jag får börja hos Benedict.

— Vet gubben något om Tracey?

Johnny skakade på huvudet.

— Han är sjuk, så jag ville inte berätta det för honom.

— Det här är din bil, sa mannen och stannade bredvid en pärlgrå Jaguar. Du tror inte att vi skulle hinna ta en drink tillsammans?

— Jag är ledsen, men inte den här gången, svarade Johnny och gled in bakom ratten. Nästa gång.

— Det tar jag som ett löfte, sa mannen och gick därifrån. Det hade nästan hunnit bli mörkt när Johnny korsade vägbron vid Hammersmith i den fuktiga rökgrå kvällsskymningen, och han körde vilse två gånger på stadsdelen Belgravias smågator innan han hittade de smala gatorna bakom Belgrave Square och parkerade Jaguaren.

Husets fasad hade blivit slösaktigt renoverad efter hans senaste besök här och Johnny gjorde en ogillande grimas. Vår käre Benedict var kanske inte så duktig på att tjäna pengarna, men han visste då precis hur man skulle göra av med dem.

Det lyste i lägenheten och Johnny dunkade portklappen flera gånger hårt mot dörren. Slagen ekade ihåligt längs med bakgatan, och i tystnaden som följde hörde Johnny viskande röster bakom gardinerna och han lade märke till en skugga som snabbt gled förbi fönstret.

Johnny väntade tre minuter i kylan och ställde sig sedan mitt ute i gatan.

— Benedict van der Byl! ropade han. Jag räknar till tio och har du inte öppnat då kommer jag att sparka in den fördömda dörren.

Han drog ett djupt andetag och ropade igen.

— Det här är Johnny Lance — och du om någon vet att jag menar allvar.

Dörren kastades nästan omedelbart upp. Johnny trängde sig in utan att ägna mannen som öppnat så mycket som en blick och fortsatte bort mot vardagsrummet.

— För tusan, Lance. Du får inte bara klampa på hur som helst, utbrast Benedict van der Byl och skyndade efter honom.

— Varför inte? svarade Johnny och spände blicken i honom. Lägenheten tillhör bolaget — och det råkar vara jag

som är bolagets chef.

Innan Benedict hunnit svara var Johnny inne i rummet.

En av flickorna plockade upp sina kläder från golvet och flydde naken i riktning mot sovrummet. Den andra drog en hellång kaftan över huvudet och glodde trumpet på Johnny. Hennes hår var i vild oordning och stod ut i en grotesk gloria av stela lockar.

— Trevlig fest, sa Johnny.

Han kastade en blick på filmprojektorn på serveringsbordet och sedan på filmduken på andra sidan av rummet.

— Film och allt, tillade han.

— Är du snut? frågade flickan.

— Du är inte lite fräck du, Lance, sa Benedict van der Byl som stod bredvid honom nu och knöt skärpet på sin sidenmorgonrock.

— Är han snut? upprepade flickan sin fråga.

— Nej, försäkrade Benedict henne. Han arbetar för min far. Orden tycktes stärka hans självförtroende och fick honom att räta på sig i sin fulla längd och han rättade till sitt långa, mörka hår med ena handen. Rösten återfick sitt polerade och lättjefulla tonfall.

— Sanningen att säga så är han min fars springpojke, tillade han.

Johnny vände sig om mot honom men tilltalade flickan utan att se på henne.

— Dunsta, bruden, sa han. Gör din kompis sällskap.

Hon tvekade.

— Dunsta!

Johnnys röst sprakade till som en het eldsflamma och hon försvann.

De båda männen stod ansikte mot ansikte. De var i samma ålder — i början av de trettio — båda var långa och mörkhåriga men så olika som bara tänkas kunde.

Johnny var bred över axlarna och smal över höfterna och magen, huden glänste brun av mycket vistelse ute i ökensolen. Den kraftiga hakan markerades av bestämda linjer och blicken tycktes hela tiden söka sig mot avlägsna horisonter. Rösten genljöd av brytningen från ett annat land.

— Var är Tracey? frågade han.

Benedict höjde ena ögonbrynet med en min av arrogant förvåning. Hans hy var blekt olivfärgad utan minsta spår av solbränna eftersom det var månader sedan han senast besökt Afrika. Läpparna lyste knallröda som om de var målade, och ansiktets klassiska linjer suddades ut av slappt fett. Han hade mjuka påsar under ögonen och en plufsighet under sidenmorgonrocken som antydde att han åt och drack för ofta och motionerade alltför sällan.

— Men käre vän, vad i all fridens dar får dig att tro att jag skulle känna till var min syster håller hus någonstans? Jag har inte sett röken av henne på flera veckor.

Johnny vände sig bort från honom och gick fram till en av målningarna på motsatta väggen. Väggarna var fulla med originalmålningar av ansedda sydafrikanska konstnärer — Alexis Preller, Irma Stern och Tretchikoff — en ovanlig blandning av tekniker och stilar men någon hade övertygat gubben om att tavlorna var sunda investeringar.

Johnny vände sig om mot Benedict van der Byl igen. Han studerade honom på samma sätt som målningarna, och jämförde honom med den snygge, unge idrottsman han varit för några år sedan. Han kunde klart och tydligt för sitt inre öga se bilden av Benedict som med en leopards smidighet sprang över den gröna spelplanen inför fullsatta läktare, gjorde en elegant vändning under bollen som kom dalande högt uppifrån och fångade den snyggt, med huvudet högt, och sedan störtade tillbaka in på planen för att bryta kedjan inför retursparken.

— Du börjar bli fet, gamle gosse, sa han lågt och Benedicts ilska färgade hans kinder mörkt röda.

— Ut härifrån, sa han snabbt.

— Strax — men först ska du berätta för mig om Tracey.

— Det har jag ju gjort — jag vet inte var hon håller hus. Hon kanske fnaskar uppe i trakterna av Chelsea, vad vet jag?

Johnny kände sin egen ilska blossa upp, men höll rösten i schack när han fortsatte.

— Var får hon pengarna ifrån, Benedict?

— Inte vet jag — gubben ...

Johnny avbröt honom.

— Gubben betalar henne ett underhåll på tio pund i veckan, sa han. Men vad jag har hört så lär hon spendera bra mycket mer än så.

— Jösses, Johnny, utbrast Benedict och tonfallet blev förbindligt. Jag vet inget. Jag har inget med saken att göra. Kanske Kenny Hartford ...

Johnny avbröt honom otåligt en gång till.

— Kenny Hartford ger inte henne ett korvöre. Det ingick i skilsmäsovillkoren när de skildes. Nu vill jag ha reda på vem som betalar hennes tripp till evigheten. Vad har du att säga, storebror?

— Jag? utbrast Benedict indignerat. Du vet att vi knappast hyser några varmare känslor för varann.

— Måste jag förklara det i detalj? frågade Johnny. All right, då. Gubben är döende — utan att för den skull ha mist sin avsky för svaghet och synd. Om Tracey förvandlas till ett nerknarkat litet fnask — då är chanserna stora för att vår grabb Benedict åter kommer att stå i gubbens fulla gunst. Det skulle med andra ord vara en god investering från din sida att spendera några tusen nu och skicka Tracey till helvetet. Skära av henne helt från sin far — och alla de där trevliga, feta miljonerna.

— Vem har sagt något om knark? rasade Benedict.

— Jag, sa Johnny och ställde sig tätt intill honom. Du och jag har en del ouppklarade affärer. Det skulle bereda mig ett oerhört nöje av få plocka sönder dig bit för bit och se vad du egentligen består av.

Han höll fast Benedicts blick under flera sekunder, men sedan vek Benedict undan och började plocka med skärpet till sidenrocken.

— Var hittar jag henne, Benedict?

— Jag vet inte, säger jag ju!

Johnny gick med mjuka steg bort till filmprojektorn och plockade upp en filmrulle som låg bredvid den på serveringsbordet. Han lindade loss någon meter film från rullen och höll upp den mot lampljuset.

— Snyggt! sa han men linjerna kring mungiporna blev hårda av avsmak.

— Lägg undan det där, fräste Benedict.

— Du vet väl vad gubben tycker om sånt här, Benedict?

Benedict blev plötsligt mycket blek.

— Han skulle aldrig tro dig.

— Jo, det skulle han, svarade Johnny och kastade ifrån sig rullen på bordet innan han vände sig mot Benedict igen. Han tror på det jag säger därför att jag aldrig har ljugit för honom.

Benedict tvekade. Han torkade sig nervöst över läpparna med handens baksida.

— Jag har inte sett henne på två veckor, sa han sedan. Hon hyrde en lägenhet i Chelsea. Stark Street. Nummer 23. Hon kom hit och sökte upp mig.

— Varför då?

— Jag lånade henne några pund, muttrade Benedict trumpet.

— Några pund? frågade Johnny.

— Okay då, ett par hundra. Hon är ju min syster, trots allt.

— Förbaskat hyggligt av dig, sa Johnny hånfullt berömmande. Skriv ner adressen på en lapp.

Benedict gick bort till ett skrivbord med bordsskiva av läder och skrev på ett kort. Han kom tillbaka och räckte Johnny kortet.

— Du inbillar dig att du är stor och farlig, Lance, sa han med rösten låg men darrande av ursinne. Då ska jag bara säga dig att också jag kan vara farlig — fast på ett annat sätt. Gubben kommer inte att leva i evigheter, Lance. När han är borta kommer jag etter dig.

— Hoppsan, nu gör du mig livrädd, sa Johnny.

Han flinade åt honom och gick sedan ut till bilen.

Trafiken var tät på Sloane Square när Johnny i långsam takt rattade Jaguaren i riktning mot Chelsea. Han hade gott om tid att tänka, att minnas hur nära de en gång hade stått varann — alla tre. Han och Tracey och Benedict.

De hade lekt tillsammans i sin vilda barndom med de ändlösa stränderna och bergen och Namalands solstekta slätter som lekplats. Det var innan gubben hade gjort sitt stora fynd på stranden av Slang River, innan de hade några pengar till skor. När Tracey gick i klänningar av hopsydda mjölsäckar och de red till skolan varje dag, alla tre barbacka på en ponny likt en rad smutsiga små bruna sparvar sittande på ett staket.

Han mindes de långa, soldränkta veckorna som de tillbringat med skratt och hemliga lekar medan gubben var borta. Hur de varje kväll klättrade upp på kullen bakom lerhyddan och spanade norrut över det gränslösa landskapet, hudfärgat och purpurrött i solnedgången, sökande efter dammolnet i fjärran som skulle ange att gubben var på väg hem.

Sedan den nästan smärtfyllda upphetsningen när den dammiga, skrangliga Ford-lastbilen med stänklappar som hölls uppe med hjälp av ståltråd plötsligt stod där på gårdsplanen, och gubben klev ur den med en svettfläckig hatt på huvudet och dammet tjockt i skäggstubben, svingade den tjutande Tracey över huvudet. Sedan vände han sig till Benedict, och sist till Johnny. Alltid i den ordningen — Tracey, Benedict, Johnny.

Johnny hade aldrig funderat över varför han inte kom först ibland. Det var alltid likadant. Tracey, Benedict, Johnny. På samma sätt som han aldrig hade funderat över varför han hette Lance och inte van der Byl i efternamn. Så hade alltihop fått ett abrupt slut, och hela den ljusa solskensdränkta barndomsdrömmen var borta och förlorad.

— Johnny, jag är inte din verkliga far. Din far och mor dog medan du fortfarande var mycket liten.

Och Johnny hade stirrat misstroget på gubben.

— Förstår du vad jag säger, Johnny?

— Ja, pappa.

Traceys hand sökte efter hans under bordet som ett varmt litet djur. Han ryckte undan sin egen hand från hennes.

— Jag vill inte att du kallar mig så i fortsättningen, Johnny.

Han kunde fortfarande minnas den exakta tonen i gubbens röst — neutral och saklig — medan den slog den sköra kristallen som var hans barndom i spillror. Ensamheten hade tagit sin början.

Johnny accelererade Jaguaren framåt och svängde in på King's Road. Han var förvånad över att minnet smärtade honom så intensivt — tiden borde ha dämpat och mildrat den.

Hans liv hade från den stunden förvandlats till en oupphörlig kamp för att vinna gubbens erkännande — att

våga hoppas på kärlek hade varit för mycket.

Snart inträffade nya förändringar, för en vecka senare dundrade den gamla lastbilen oväntat in från öknen en natt, och hundarnas skällande och gubbens vrålande skratt hade jagat dem yrvakna upp ur sängarna.

Gubben hade tänt fotogenlampan och sagt åt dem att sätta sig på köksstolarna runt det illa medfarna klaffbordet. Sedan hade han med minen hos en trollkarl placerat någonting som påminde om en stor och ojämn glasklump på bordet.

De tre yrvakna barnen hade stirrat allvarligt och oförstående på klumpen. Fotogenlampans hårda sken fångades upp inne i kristallen, fångades, återkastades, förstorades och reflekterades sedan tillbaka mot dem i form av eldslågor och blå blixtar.

— Tolv karat ... sa gubben triumferande. Blåvit och perfekt, och det finns ett helt vagnslass där den här kommer ifrån.

Efter det blev det nya kläder och bilar, flyttningen till Kapstaden, den nya skolan och det stora huset uppe på Wynberg Hill — och den ständiga tävlan. Tävlan som inte vann gubbens erkännande som meningen varit från början, utan i stället vann Benedict van der Byls avundsjuka och hat. Utan Johnnys energi och målmedvetenhet kunde Benedict aldrig hoppas på att någonsin överglänsa Johnnys framgångar i klassrummet eller på spelplanen. Han hamnade långt efter Johnny — och hatade honom för det.

Gubben märkte inte det här då han sällan var hos dem nu för tiden. De bodde ensamma i det stora huset med den tysta, magra hushållerskan och gubben kom bara hem med oregelbundna intervaller och för korta perioder. Han var ständigt trött och tankspridd. Ibland kunde han ha presenter med sig till dem från London och Amsterdam och Kimberley, men presenterna betydde väldigt lite för dem.

De hade hellre sett att det hade fortsatt som förr när de bodde där ute i öknen.

I det tomrum som gubben lämnade efter sig, frodades fientligheten och rivaliteten mellan Johnny och Benedict till sådana proportioner att Tracey tvingades välja mellan dem. Hon valde Johnny.

I sin ensamhet klamrade de sig fast vid varandra.

Den allvarliga lilla flickan och den store gänglige pojken byggde tillsammans upp en borg mot ensamheten. Det var en ljus och trygg tillflyktsort där ledsamheten inte kunde nå dem — och Benedict stängdes ute från den.

Johnny lämnade trafikkön och svängde in Jaguaren på Old Church Street, i riktning ner mot floden i Chelsea. Han körde automatiskt och minnena fortsatte att välla över honom.

Han försökte återkalla och hålla fast borgen av värme och kärlek som han och Tracey hade byggt upp för så länge sedan, men genast hoppade hans minne över till den där natten då allting hade rasat samman.

En natt i det gamla huset uppe på Wynberg Hill hade Johnny vaknat till ljudet av gråt någonstans på avstånd. Han hade stigit upp och barfota i bara pyjamasen gått i riktning mot den hjärtslitande viskningen av smärta. Han var rädd, fjorton år gammal och rädd där han gick genom det mörka huset.

Tracey grät med ansiktet mot kudden och han hade böjt sig ner över henne.

— Tracey. Vad är det? Varför gråter du?

Hon hade hoppat upp och stående på knä i sängen kastat armarna om hans hals.

— Åh, Johnny. Jag hade en hemsk dröm. Håll om mig, är du snäll. Gå inte din väg, stanna här.

Hennes viskning var fortfarande tjock och dämpad av gråten. Han hade krupit ner till henne i sängen och hållit

om henne tills hon äntligen somnade igen.

Efter den gången hade han varje natt gått till hennes sovrum. Det hade varit så oskyldigt och inte alls ovanligt för barn, den tolvåriga flickan och pojken som var hennes bror, fastän inte till namnet. De höll om varann i sängen och skrattade och viskade i all hemlighet tills sömnen tog överhanden.

Så plötsligt en natt exploderade borgen av det bländande elektriska ljuset från taklampan. Gubben stod i dörren till sovrummet, och Benedict hoppade upphetsad omkring i pyjamasen bakom honom och ropade triumferande:

— Vad var det jag sa, pappa! Vad var det jag sa!

Gubben skakade av ilska och det buskiga grå håret stod upp på hans huvud som manen på ett sårat lejon. Han hade släpat Johnny ur sängen och slagit undan Traceys klängande händer.

— Din lilla hora! röt han och höll med lätthet den förskräckte pojken i ena handen samtidigt som han lutade sig fram och slog till henne i ansiktet med den andra.

Han lämnade henne gråtande med ansiktet neråt på sängen och släpade Johnny genom korridorerna och ner till arbetsrummet på bottenvåningen. Han kastade in pojken i rummet så våldsamt att han snubblande föll mot skrivbordet.

Gubben hade med långa kliv gått bort till klädhängaren och hämtat en lätt rottingkäpp. Sedan gick han fram till Johnny, slet tag i hans hår och tryckte honom hårt mot ansiktet före ner över skrivbordet.

Gubben hade slagit honom förr, men aldrig så här. Fullkomligt från vettet av ilska började gubben slå honom besinningslöst och flera av slagen träffade Johnny över ryggen i stället.

Men trots smärtan var det av yttersta vikt för pojken att inte börja skrika. Han bet sig i läppen tills det smakade salt

och koppar av blodet som fyllde hans mun. Han ska inte få höra mig skrika! Och han höll tillbaka kvidandet medan han kände hur pyjamasbyxorna hängde tunga och våta av blod.

Pojkens tystnad eldade bara upp gubbens ursinne ännu mera. Han kastade käppen åt sidan, slet upp pojken från bordet och gick på honom med bara händerna. De öppna örfilarna kastade Johnnys huvud fram och tillbaka och sände bländande ljusblixtar genom hans hjärna.

Men Johnny höll sig fortfarande upprätt klamrande sig fast vid skrivbordskanten med ena handen. Med läppar som var sönderslagna och tjocka och med ansiktet uppsvällt och mörkt av blodiga sår ända tills gubben slutligen drevs långt förbi förnuftets gräns. Han knöt näven och slog den rakt i ansiktet på Johnny — och med en underbar känsla av lättnad kände Johnny hur smärtan lämnade honom i en varm flod av mörker.

Johnny hörde bara rösterna först. En främmande röst:

– ... som om ett vilddjur skulle ha attackerat honom. Jag måste informera polisen om det här.

Så en röst som han kände igen. Det tog honom en stund innan han kunde placera den. Han försökte öppna ögonen men de vägrade att lyda honom, och ansiktet kändes alldeles för stort, uppsvällt och hett. Han tvingade till slut upp sina svullna ögonlock och kände igen Michael Shapiro, gubbens sekreterare. Shapiro samtalade lågmält med den andre mannen.

Det luktade antiseptiskt medel och läkarväskan låg öppen på nattduksbordet.

— Hör på här, doktorn. Jag vet att det ser illa ut — men vore det ändå inte bättre om ni talade med pojken först innan ni blandar in polisen?

Båda två tittade mot sängen.

— Han är vid medvetande.

Doktorn kom snabbt fram till honom.

— Vad är det som har hänt, Johnny? Berätta vad som hände. Vem som än har gjort det här mot dig ska få sitt straff — det lovar jag dig.

Orden lät fel. Ingen skulle någonsin få bestraffa gubben.

Johnny försökte prata men läpparna var stela och uppsvällda.

Han försökte en gång till.

— Jag föll, sa han. Jag föll. Ingen! Ingen! Jag ramlade.

När doktorn hade gått kom Mike Shapiro fram till sängen och lutade sig över honom. Hans judiska ögon var mörka av medlidande, och någonting annat — ilska kanske, eller beundran.

— Jag tänker ta dig med hem till mig, Johnny. Allting kommer att bli bra från och med nu.

Johnny bodde där i två veckor och blev omskött av Michael Shapiros fru Helen. Sårskorporna försvann och blåmärkena bleknade till en smutsgul nyans. Men näsan förblev krokig med en knöl på näsryggen. Han studerade sin nya näsa i spegeln och fann att han tyckte om den. Den fick honom att likna en boxare, tyckte han, eller en sjörövare, fast det dröjde många månader innan ömheten försvann och han kunde ta på den hur som helst.

— Johnny, sa Michael Shapiro, du ska till en ny skola. Det är ett fint internat i Grahamstown.

Han försökte låta entusiastisk. Grahamstown låg 75 mil därifrån.

— Under loven ska du jobba i Namaland — lära dig allt om diamanter och diamantutvinning. Det låter väl bra, tycker du inte det?

Johnny hade funderat på saken en stund samtidigt som han studerade Michaels ansikte och utläste skammen i hans blick.

— Jag ska alltså inte återvända hem igen?

Med "hem" menade han Wynberg Hill. Michael skakade på huvudet.

— När får jag ... sa Johnny och tvekade som om han försökte finna de rätta orden. När får jag träffa dem igen?

— Det vet jag inte, Johnny, svarade Michael sanningsenligt.

Det var en fin skola, precis som Michael hade lovat.

Den första söndagen efter gudstjänsten hade han följt med de andra pojkarna tillbaka till klassrummet för den obligatoriska brevskrivningstimmen. De andra hade genast satt igång med att hastigt skriva brev till sina föräldrar. Johnny satt där olycklig ända tills läraren stannade vid hans bänk.

— Ska du inte skriva hem, Lance? frågade han vänligt. Tror du inte att de är ivriga att få höra om hur det går för dig?

Johnny plockade lydigt upp pennan och stirrade förbryllad ner på det tomma skrivblocket.

Till slut skrev han:

*Sir,*

*Jag hoppas det gläder er att höra att jag nu går i skolan. Maten är bra men sängarna mycket hårda. Vi går i kyrkan varje dag och spelar rugby.*

Högaktningsfullt,  
Johnny

Från den dagen fram tills han lämnade skolan och fortsatte till universitetet tre år senare, skrev han varje vecka till gubben. Varje brev började exakt likadant och fortsatte sedan med "Jag hoppas det gläder er att höra att..." Han fick aldrig något svar på sina brev.

En gång varje termin fick han ett maskinskrivet brev från Michael Shapiro som beskrev arrangemangen för

skollovet. Dessa brukade vanligen bestå i en tågresa hundratals kilometer tvärs över Karroo till någon avlägsen by i den vidsträckta och torra ödemarken, där ett sportplan tillhörande Van Der Byl Diamonds väntade på att flyga honom ännu längre in i öknen till någon av bolagets koncessionsområden. Som Michael Shapiro utlovat fick han där lära sig allt om diamanter och om diamantutvinning.

När det så blev dags att läsa vidare på universitetet, var det fullkomligt naturligt att han valde att läsa geologi.

Under hela den här tiden var han en utstött från van der Bylfamiljen. Han hade inte träffat någon av dem — varken gubben, Tracey eller ens Benedict.

Men så en lång och händelserik eftermiddag fick han se dem alla tre. Det var hans sista år på universitetet. Han hade sin examen som i en ask. Han hade legat bland de bästa på varje tentamen från sitt första år och framåt. Han hade valts till årets student på Stellenbosch University men hade nu en ännu ärofullare titel nästan inom räckhåll.

Om tio dagar skulle den nationella uttagningskommittén ta ut de spelare som skulle ingå i rugbylandslaget och möta All Black från Nya Zeeland — och Johnnys plats som flankforward var lika gjuten som hans examen i geologi.

Sportreportrarna hade givit Johnny smeknamnet "Jag Hond" efter den rovlystna afrikanska vildhunden, ett djur känt för sin otroliga uthållighet och beslutsamhet och som anfaller sitt byte i flykten.

Smeknamnet höll i sig och Johnny var publikens favorit.

I laget från Cape Town University fanns även en annan publikfavorit vars plats i landslaget var lika självskriven. Från sin position som fullback dominerade Benedict van der Byl spelplanen med en i det närmaste gudalik elegans och skicklighet. Han hade växt till sig och blivit bredaxlad med långa kraftiga ben och var stilig på ett mörkt, ruvande vis.

Johnny ledde ut bortalaget på den släta sammetsgröna planen, och medan han joggade och mjukade upp ryggen och axlarna lät han blicken glida över de fullsatta läktarna för att försäkra sig om att rugbyfotbollens samtliga överstepräster fanns på plats. Han fick syn på doktor Danie Craven som tillsammans med de övriga uttagningskommittémedlemmarna satt på de privilegierade platserna nedanför pressens bas. Framför doktorn, lutad bakåt för att växla ett par ord med honom, satt premiärministern.

Den här matchen mellan de båda universiteten var en av rugbysäsongens höjdpunkter, och entusiasterna färdades tusentals kilometer för att få vara med om den.

Premiärministern log och nickade, och lutade sig sedan framåt för att vidröra axeln på den stora, vithåriga figuren som satt i raden nedanför honom.

Johnny kände hur han genomförs av en elektrisk stöt när det vita huvudet höjdes och såg rakt på honom. Det var första gången han såg gubben på de sju år som gått sedan den dar hemska natten.

Johnny höjde armen till hälsning och gubben stirrade på honom under flera långa sekunder för att därefter vända sig om och prata med premiärministern.

Nu kom de kvinnliga tamburmajorerna ut på planen. De vackra unga flickorna i sina vita stövlar, klädda i Cape Town Universitys färger med korta vita kjolar och höga hattar, marscherade och paraderade med kinderna blossande av upphetsning och ansträngning.

Publikens vrål dunkade i takt med blodet i Johnnys öron, för Tracey van der Byl gick i första ledet. Han kände genast igen henne, trots åren som gått och under vilka hon hade utvecklats till ung kvinna. Hennes armar och ben var solbrända och det mörka håret föll glansigt till hennes axlar. Hon hoppade, sparkade och stampade under

skrikandet av de traditionella hejaropen och vickade oskuldsfullt på sin unga fasta stjärt medan publiken vrålade och tjöt och redan nu höll på att arbeta upp sig till hysterisk frenesi. Johnny såg på Tracey. Han stod fullkomligt blickstill under det våldsamma ståhejet. Hon var den absolut vackraste kvinna han någonsin sett.

Sedan var uppvisningen över, tamburmajorerna försvann ut under läktarna och hemmalaget kom småspringande in på planen.

Gubbens och Traceys närvaro ökade hatet i den blick som Johnny riktade mot den långa, vitklädda gestalten som intog Kön för att ta befälet över kedjan.

Benedict van der Byl intog sin plats och vände sig om. Från insidan av sin knälånga strumpa plockade han fram en kam och drog den genom det mörka håret. Publiken vrålade och visslade, stormförtjusta över den lilla teatraliska gesten. Benedict stack ner kammen i strumpan igen och ställde sig med ena handen på höften och hakan arrogant framskjuten medan han överblickade läget.

Plötsligt mötte han Johnnys blick. Då slog han ner ögonen och skyfflade en aning med fötterna.

Visselsignalen ljud och spelet tog sin början. Den här matchen var allt som publiken hade hoppats på, en match som länge skulle bli ihågkommen och omtalad. Massiva attacker av forwardspelarna, långa genomträngande raider av backarna med den ovala bollen studsande från hand till hand ända tills en omskakande tackling kastade bäraren till marken. Det var hårt, snabbt och rent spel och publiken reste sig upp otaliga gånger och vrålade som en man med stora ögon och gapande munnar i outhärdlig spänning, bara för att sedan sjunka ner på sina platser igen med ett stön när bollen hejdades av desperata försvarare bara några centimeter från mållinjen.

Fortfarande utan ett enda mål och med endast tre minuter kvar, anföll Cape Town med klunga, tog sig igenom en lucka i försvaret och kastade sedan över bollen i en låg passning till Cape Townyttern som fångade upp den mitt i språnget. Han sköt iväg över den gröna planen och publiken ställde sig än en gång flämtande upp.

Jonny mötte honom med en axeltackling som träffade lågt, alldeles ovanför knät. De båda spelarna rullade ut från planen så att det vita kalket yrde från sidolinjen och publiken sjönk ner med ett stön.

Medan de väntade på inkastet viskade Johnny hest sina order. Hans tröja i färgerna guld och rödbrunt var genomblöt av svett, och blodet från en avskavd höft fläckade hans vita kortbyxor.

— Se till att få tillbaka bollen snabbt, Spring inte med den. Passa den till Dawie. Sparka högt och långt, Dawie.

Johnny hoppade högt upp i luften för att möta bollen som flög genom luften, träffade den med knytnäven och skickade iväg den precis i händerna på Dawie, och snodde sedan i samma vändning runt för att blockera anfalllet.

Dawie föll tillbaka två steg och sparkade till. Kraften i sparken fick högerfoten att fortsätta upp över huvudet på honom och han kastade sig framåt för att hans forwards skulle hamna onside. Bollen steg sakta uppåt som en pil utan minsta darrning eller rullning i luften, nådde vändpunkten i sin bana högt ovanför mittfältet och sjönk så tillbaka ner mot marken igen.

Tjugotusen par ögon följde bollens flykt, tystnaden sänkte sig över planen — och under den onaturliga tystnaden gled Benedict van der Byl tillbaka långt in på sin planhalva i riktning mot bollens nedslagsplats med bedrägligt lugna steg, men ändå med den begåvade idrottsmannens exakta beräkning av takten.

Bollen landade snyggt i hans armar och han började lättjefullt förflytta sig in mot planens mitt för att uppnå rätt vinkel för retursparken. Den hypnotiska tystnaden hängde fortfarande pulserande över idrottsarenan och allas uppmärksamhet var riktad mot Benedict van der Byl.

— *Jag Hond!*

Det ensamma utropet bröt publikens förtrollning och tjugotusen huvuden vreds mot andra sidan av planen.

— *Jag Hond!* vrålade alla på en gång.

Johnny var helt fri och armarna och benen arbetade frenetiskt när han rusade rakt mot Benedict. Det var en meningslös ansträngning då han inte kunde hoppas på att hejda en spelare av Benedicts kaliber på det här långa avståndet, och ändå brände Johnny sina sista kraftreserver i det här anfallet. Ansiktet var en enda svettblänkande mask av beslutsamhet och grästovorna yrde från hans vilt trampande fötter.

Då inträffade något som ingen hade räknat med, någonting närapå otroligt. Benedict van der Byl vände sig om och fick syn på Johnny. Han kom av sig, tog två klumpigt stapplande steg, och försökte vända om längre in på sin egen planhalva igen. All självsäkerhet var som bortblåst ur hans hållning, borta var skickligheten och elegansen. Han snavade till, föll nästan omkull och bollen försvann ur hans händer med några tafatta studsar.

Benedict kastade sig efter den famlande blint med händerna samtidigt som han såg sig om över axeln. Den nakna skräcken lyste ur hans ansikte. Johnny var mycket nära nu. Han grymtade för varje steg som ett lejon med bukskott, de massiva axlarna spände sig redan inför den stundande tacklingen, läpparna drogs tillbaka i ett döds kallt grin.

Benedict van der Byl kastade sig omkull på knä, höll sig om huvudet med båda armarna och kröp ihop på den gröna

gräsplanen.

Johnny svepte förbi honom utan att hejda sig, böjde sig elegant ner och fångade upp den studsande bollen.

När Benedict, fortfarande liggande på knä, tittade upp igen stod Johnny tio meter ifrån honom mellan målstolparna och såg på honom. Sedan placerade Johnny avsiktligt bollen mellan fötterna för att formellt utföra marksättningen.

Nästan som genom en överenskommelse vände sedan både Johnny och Benedict ögonen mot huvudläktaren. De såg gubben resa sig från sin plats och genom den upphetsade folkmassan långsamt bana sig väg mot utgången.

Dagen efter matchen åkte Johnny tillbaka ut i öknen igen.

Han stod nere på botten av ett fem meter djupt prospekteringsdike som var grävt vinkelrätt mot urbergets struktur. Det var tryckande hett nere i diket och Johnny hade endast ett par minimala kakikortbyxor på sig. Den solbrända, muskulösa kroppen glänste av svett, men han arbetade oförtrutet på med sitt prov. Han var i färd med att frilägga konturerna och profilen av en gammal havsbottenavsats som sedan urminnes tider legat begravd under sanden. Det var här nere på berggrunden som han väntade sig att finna det tunna lagret av diamanthaltigt grus.

Han hörde jeepen som stannade till på marknivån ovanför huvudet på honom och sedan de knastrande fotstegen. Johnny rätade på sig och masserade sina ryggmuskler.

Gubben stod uppe på kanten och tittade ner på honom. Han höll en hopvikt tidning i handen. Det här var första gången på alla de här åren som Johnny sett honom på nära

håll, och han blev chockad över förändringen. Massan av buskigt hår hade blivit helt vitt, och anletsdragen var veckade och rynkiga som på en mastiff så att den stora, krökta näsan stod ut som ett klipputsprång från hans ansikte. Men kroppen uppvisade inga spår av förslitning eller förfall, och ögonen hade fortfarande samma kyligt gåtfulla, blå blick.

Han släppte ner tidningen i diket och Johnny fångade upp den, fortfarande med ögonen på gubben.

— Läs det! sa gubben.

Tidningen var uppvikt vid sportsidan och rubriken lyste med tjocka, svarta bokstäver.

### *JAG HOND IN. VAN DER BYL UT*

Chocken var lika härlig som att dyka rätt ner i det kalla vattnet i en bergsbäck. Han var med — han skulle bära färgerna i guld och grönt och den hoppande springbocken på kavajbrösten.

Han tittade upp, stolt och lycklig, och väntade barhuvad i solen på att gubben skulle säga något.

— Bestäm dig, sa gubben lågt. Vill du bli bollspelare — eller arbeta för Van Der Byl Diamonds? Du kan inte göra bådadera.

Sedan gick han tillbaka till jeepen och körde därifrån.

Johnny skickade personligen telegrammet till doktorn där han meddelade att han inte ämnade spela rugby mera. Anstormningen av upprörda protester och smädelser i den nationella pressen och de hundratals giftiga breven som Johnny fick där man anklagade honom för feghet och förräderi och ännu värre saker, gjorde honom tacksam för sin tillflyktsort ute i öknen.

Varken Johnny eller Benedict hade någonsin spelat rugby igen. Men fastän det nu hade gått så lång tid, kunde Johnny

ändå inte låta bli att känna ett sting av besvikelse när han tänkte tillbaka på det. Han hade så innerligt gärna velat bära den ärofyllda utmärkelsen i guld och grönt. Med en brysk handrörelse körde han Jaguaren åt sidan och studerade en vägkarta över London. Han fann Stark Street inklämt bakom King's Road. Han körde vidare och mindes hur det hade varit efter det att gubben tagit det ifrån honom. Den djupa själssmärtan hade varit på gränsen till outhärdlig.

Hans medhjälpare ute i öknen hade varit folk från Ovambo-stammen uppe i norr, samt några av de där fåordiga vita männen som öknen frambringar — lika hårda och kompromisslösa som den karga växtligheten uppe i bergstrakterna.

Namiböknen och Kalahariöknen är bland de ensligaste platserna på jorden, och ökennätterna är långa. Inte ens dagens oupphörliga kroppsarbete kunde trötta ut Johnny tillräckligt mycket för att han i sömnen inte skulle drömma om en förtjusande flicka i kort vit kjol och höga stövlar — eller en gammal vithårig man med ett ansikte som en granitklippa.

Ur dessa långa dagar och ännu längre nätter stod handfasta prestationer likt milstolpar och markerade vägen på hans karriär. Han upptäckte ett nytt diamantfält, litet men rikt, i trakter där ingen annan hade trott att det skulle finnas några diamanter. Han inmutade en uranåder som Van Der Byl Diamonds senare sålde för två och en halv miljoner, och där fanns andra frukter av hans arbete som var nästan lika värdefulla om än inte lika uppseendeväckande.

När Johnny Lance var tjugofem år gammal, viskades hans namn i diamantindustrins slutna och otillgängliga kretsar som ett av de starka nytillskotten.

Han fick flera erbjudanden om andra jobb — ett som yngre kompanjon i ett geologkonsultföretag, och ett som platschef för ett av de kämpande små diamantbolagen som bearbetade marginella områden i Murderer's Karroo. Men Johnny tackade nej. Det var inget fel på erbjudandena, men han valde att stanna kvar hos gubben.

Det var då som det stora bolaget lade märke till honom. Den första lönsamma landremsan av *blue ground* i Sydafrika upptäcktes för omkring etthundra år sedan på en fattig farm som ägdes av en boer vid namn De Beer. Gamle De Beer sålde sin farm för sextusen pund och hade aldrig kunnat drömma om att en skatt värd trehundra miljoner pund låg under ytan av den uttorkade jorden. Fyndplatsen fick namnet De Beers New Rush och en hord av diamantletare, mindre betydande affärsmän, luffare, lycksökare, skojare och skurkar invaderade stället för att köpa och bearbeta minimala inmutningar, var och en som ett större rum till ytan.

Ur det här sköna sällskapet av lycksökare höjde sig två män högt över de andra, ända tills de tillsammans ägde de flesta av inmutningarna i De Beers New Rush. Då dessa två, Cecil John Rhodes och Barney Barnato, slutligen slog sig ihop föddes ett formidabelt finansimperium. Från denna blygsamma början har bolaget växt till skräckinjagande respektabilitet och värdighet. Bolagets tillgångar är omtalade, dess inflytande omätbart och dess vinster astronomiska. Det kontrollerar diamanttillgången i hela världen. Bolaget kontrollerar också mineralkoncessioner i stora delar av Central- och Sydafrika som uppgår till hundratusentals kvadratkilometer, och dess reserver av outnyttjade ädel- och basmineraltillgångar är omöjliga att uppskatta. Små diamantbolag tillåts endast existera jämsides med jätten tills de uppnår en viss storlek — sedan uppgår de plötsligt i det stora bolaget, uppslukade precis

som när en tigerhaj slukar någon av pilotfiskarna som börjar bli alltför stor och utmanande. Det stora bolaget har råd att köpa de bästa fyndigheterna, den bästa utrustningen — och det bästa manskapet. Det sträckte ut en av sina otaliga tentakler för att dra till sig Johnny Lance. Priset de satte på honom var dubbelt så stort som hans nuvarande lön, och hans framtidsutsikter sattes tre gånger högre än hans nuvarande.

Johnny svarade dem med ett blankt nej. Kanske märkte gubben det aldrig, kanske var det enbart en ren tillfällighet att Johnny en vecka senare befordrades till platschef för Strandprojektet. Smeknamnet som åtföljde jobbet var "Knut den store".

Van Der Byl Diamonds hade en strandkoncession som sträckte sig sex mil utmed havet. Den smala remsan hade en bredd av trettiosex meter ovanför högvattenlinjen och lika många meter nedanför lågvattenlinjen. Landområdet innanför den här remsan tillhörde det stora bolaget. Det hade inköpt marken tillsammans med dussinet kringspridda farmer enbart för koncessionernas skull. Det ägde också rättigheterna till alla fyndigheter ute till havs ända till tjugo mil ut från land. Genom kungligt brev av regeringen förlänade redan tjugo år tidigare. Men Van Der Byl Diamonds ägde amiralsremsan — och det var "Knut den stores" jobb att bearbeta den.

Havsdimman svepte in likt moln av malet pärl damm från Benguelaströmmens kalla vatten. Ur dimbankarna välldes de höga dyningarna sakta in mot de lysande gula sandstränderna och Namalands höga, vågslipade klippor.

Vågorna reste sig brant när de kände beröringen med land. Vågkrönen vibrerade och blev genomskinligt gröna, började upplösas i plymer av skum som vinden förde med sig, slog över och sedan ner över sig själva i en dånande och mullrande kaskad av vitt vatten.

Johnny stod upp på förarstolen i den öppna Land Rovern. Han bar en fårskinnsjacka mot den kyliga gryningsdimman, men huvudet var bart och hans mörka hår fladdrade nervöst mot pannan i vinden.

Den kraftiga hakan var framskjuten och händerna i fårskinnsjackans fickor var hårt knutna. Han såg bister och aggressiv ut där han mätte vågornas höjd och kraft. Med sin krökta näsa påminde han om en boxare som väntar på att gonggongen ska ljuda.

Med en plötslig och ilsken handrörelse ryckte han upp vänsterhanden ur fickan och såg på klockan. Två timmar och tre minuter till lågvatten. Han körde ner handen i fickan igen och vände sig snabbt om för att titta på sina schaktmaskiner.

De var elva till antalet, stora ljusgula D8 Gaterpillarmaskiner, uppställda på linje längs högvattenmärket. Förarna satt glasögonförsedda och spända i de höga stolarna längst bak på maskinerna. De såg på honom med oroliga blickar.

Bakom dem, på ordentligt avstånd, stod lastmaskinerna. Det var klumpiga maskiner med bukar uppsvällda som på en havande kvinna och kraftigt mönstrade däck som räckte över huvudet på en man. På en given signal skulle de störta fram med en hastighet av femtio kilometer i timmen, släppa ner skoporna, skrapa upp en femton tons last av sand och grus, dåna tillbaka upp på land och släppa lasten, vända om och storma tillbaka för nästa jättetugga ur marken.

Johnny stålsatte sig och bedömde det exakta ögonblick i vilket han skulle vräka maskineri för en miljon pund in i Atlanten i hopp om att vinna en handfull glittrande stenar.

Ögonblicket var inne och Johnny förbrukade en halv minut av den dyrbara tiden i en sista överblick av förberedelserna innan han bestämde sig för att ge startsignalen.